

Latvijas Republikas tiesībsargs

Baznīcas iela 25, Rīga, LV-1010, tālr.: 67686768, e-pasts: tiesibsargs@tiesibsargs.lv, www.tiesibsargs.lv

Rīgā

2021.gada 19.janvārī Nr. 1-6/2
Uz 08.12.2020

Latvijas Republikas Satversmes tiesa
tiesa@satv.tiesa.gov.lv

Par pieaicināto personu lietā Nr.2020-53-01

Tiesībsarga birojā 2020.gada 8.decembrī saņemts Latvijas Republikas Satversmes tiesas tiesneša Alda Laviņa 2020.gada 7.decembra lēmums, ar kuru Latvijas Republikas tiesībsargs (turpmāk – tiesībsargs) atzīts par pieaicināto personu lietā Nr.2020-53-01 „Par Elektroenerģijas tirgus likuma 1.panta otrās daļas 3.¹punkta vārdu „vai citu darbības atbalstu elektroenerģijas ražošanai”, 30.⁴panta pirmās un otrās daļas un pārejas noteikumu 83.punkta (turpmāk visi kopā – apstrīdētās normas) atbilstību Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 1.pantam un 105.panta pirmajam teikumam”, kas ierosināta, pamatojoties uz sabiedrības ar ierobežotu atbildību „[A]” un [B] rajona [C] pagasta zemnieku saimniecības „[D]” (turpmāk kopā – Pieteikuma iesniedzējas) pieteikuma.

Izvērtējot lēmumam pievienoto pieteikumu, kā arī Saeimas atbildes rakstu, tiesībsargs, ievērojot Tiesībsarga likumā noteikto tiesībsarga kompetenci, sniedz šādu viedokli.

[1] Apstrīdētās normas Elektroenerģijas tirgus likumā (turpmāk – ETL) ir iekļautas ar 2020.gada 30.janvāra likumu “Grozījumi Elektroenerģijas tirgus likumā” (turpmāk – Grozījumu likums), kas stājās spēkā 2020.gada 15.februārī. Apstrīdētās normas nosaka šādu regulējumu:

ETL 1.panta otrās daļas 3.¹punkts noteic, ka atbalsta periods ir “elektrostacijas dzīves ciklā ietilpstošs periods, kurā elektrostacija saņem valsts atbalstu elektroenerģijas ražošanai no atjaunojamiem energoresursiem vai koģenerācijā vai citu darbības atbalstu elektroenerģijas ražošanai”.

ETL 30.⁴panta pirmā un otrā daļa nosaka: “(1) Kopējais atbalsta periods, summējot visu veidu atbalstu elektroenerģijas ražošanai, vienai elektrostacijai nepārsniedz 20 gadus. (2) Kopējam atbalsta periodam sasniedzot 20 gadus, atbalsta izmaksu pārtrauc.”

ETL pārejas noteikumu 83.punkts nosaka: “Elektroenerģijas ražotājiem, kuriem tiesības uz valsts atbalstu piešķirtas pirms 2020.gada 15.februāra uz laiku, kas pārsniedz 2023.gada 15.februāri, un kuriem atbalsta periods konkrētajā dienā sasniedzis 20 gadus, šo atbalstu turpina sniegt līdz 2023.gada 15.februārim.”

Apstrīdētās normas kā vienots regulējums ietekmē katras atsevišķās normas tvērumu un saturu, jo tās kopumā nosaka obligātā iepirkuma (turpmāk – OI) sistēmas ietvaros piešķirto tiesību pārdot no atjaunojamiem energoresursiem (turpmāk – AER) saražoto elektroenerģiju par paaugstinātu tarifu darbības perioda ierobežojumu, nosakot, ka kopējais atbalsta periods elektroenerģijas ražošanai vienai elektrostacijai nepārsniedz 20 gadus, kuros ieskaita arī to valsts atbalstu, kas AER ražotājiem piešķirts pirms OI sistēmas ieviešanas. Līdz ar to, vērtējot apstrīdēto normu atbilstību augstāka juridiskā spēka normām, apstrīdētās normas ir vērtējamas kā vienots regulējums.

[2] Pieteikuma iesniedzējas norāda, ka tām normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā tika piešķirtas tiesības OI sistēmas ietvaros par paaugstinātu tarifu pārdot elektroenerģiju, kas saražota, izmantojot AER. Pieteikuma iesniedzējas norāda, ka minētās tiesības tām tika piešķirtas uz 20 gadiem – attiecīgi līdz 2029. un 2027.gadam. Pieteikuma iesniedzējas vērš uzmanību, ka saskaņā ar apstrīdētajām normām minētās tiesības tām izbeigsies pirms šī termiņa, proti, jau 2023.gada 15.februārī, jo Pieteikuma iesniedzējas kopš 1996. un 1998.gada ir saņēmušas citu atbalstu elektroenerģijas ražošanai – atbalstu dubultā tarifa (turpmāk – DT) sistēmas ietvaros.

Atbalsts DT sistēmas ietvaros paredzēja, ka licencētais elektroenerģijas sadales uzņēmums iepērk no savā licences darbības zonā izvietotajām mazajām hidroelektrostacijām (turpmāk – HES), kuru jauda nepārsniedz divus megavatus, ja šo staciju un iekārtu ekspluatācija uzsākta līdz 2003.gada 1.janvārim, to saražotās elektroenerģijas pārpalikumu, kas atlicis pēc izlietošanas pašu vajadzībām un atbilst valstī noteiktajiem elektroenerģijas kvalitātes parametriem, astoņus gadus no attiecīgās elektrostācijas ekspluatācijas sākuma par cenu, kas atbilst divkārtšam elektroenerģijas realizācijas vidējam tarifam¹. SIA “[A]” ieguva tiesības pārdot elektroenerģiju DT sistēmas ietvaros 1998.gadā un izlietoja tās līdz 2006.gadam, savukārt [B] rajona [C] pagasta zemnieku saimniecība “[D]” ieguva tiesības pārdot elektroenerģiju DT sistēmas ietvaros 1996.gadā un izlietoja tās līdz 2004.gadam.

Attiecīgi, ieskaitot atbalstu DT sistēmas ietvaros kopējā atbalsta periodā, Pieteikuma iesniedzēju tiesības saņemt atbalstu OI sistēmas ietvaros beidzas attiecīgi 2016. un 2018.gadā, un uz tām attiecas ETL Pārejas noteikumu 83.punkts, nosakot, ka atbalstu OI sistēmas ietvaros Pieteikuma iesniedzējas varēs saņemt līdz 2023.gada 15.februārim.

[3] Pieteikuma iesniedzējas lūdz Satversmes tiesu atzīt apstrīdētās normas par neatbilstošām Satversmes 1.pantam un 105.panta pirmajam teikumam.

Pieteikuma iesniedzējas norāda, ka no apstrīdētajām normām izrietošais OI sistēmas ietvaros piešķirtā atbalsta perioda ierobežojums pārkāpj to Satversmes 105.panta pirmajā teikumā ietvertās tiesības uz īpašumu, nepamatoti un nesamērīgi ierobežojot Pieteikuma iesniedzēju tiesības gūt no OI atbalsta izrietošo peļņu un iejaucoties Pieteikuma iesniedzēju komercdarbībā, kā rezultātā tiek apdraudēta Pieteikuma iesniedzēju ekonomiskā dzīvotspēja. Pieteikuma iesniedzējas norāda, ka apstrīdētās normas pārkāpj arī Satversmē nostiprinātos vispārējos tiesību principus – tiesiskās noteiktības principu un tiesiskās palāvības principu. Papildus Pieteikuma iesniedzējas norāda, ka apstrīdētās normas nonāk pretrunā ar 2018.gada 11.decembra Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvu (ES) 2018/2001 par no atjaunojamajiem energoresursiem iegūtas enerģijas izmantošanas veicināšanu (turpmāk – Direktīva 2018/2001) un

¹ Enerģētikas likuma 40.panta pirmā daļa redakcijā līdz ETL spēkā stāšanās 2005.gadā.

apdraud Latvijai kā Eiropas Savienības (turpmāk – ES) dalībvalstij nosprausto AER izmantošanas mērķrādītāju sasniegšanu.

[4] Lai noskaidrotu, vai ar apstrīdētajām normām ir pārkāpts tiesiskās paļāvības princips, ir jānoskaidro, vai Pieteikuma iesniedzējām varēja rasties tiesiskā paļāvība uz to, ka konkrētās tiesības tās varēs izmantot noteiktā laika periodā, kurš tiek ierobežots ar apstrīdētajām normām.

Satversmes 1.pants nosaka: “Latvija ir neatkarīga demokrātiska republika.” Satversmes tiesas praksē ir nostiprināta atziņa, ka no šajā pantā ietvertā demokrātiskās republikas jēdziena izriet valsts pienākums savā darbībā ievērot tiesiskās valsts pamatprincipus, tostarp tiesiskās paļāvības principu un tiesiskās noteiktības principu². Atbilstoši tiesiskās paļāvības principam valsts iestādēm savā darbībā jābūt konsekventām attiecībā uz to izdotajiem normatīvajiem aktiem un jāievēro tiesiskā paļāvība, kas personām varētu rasties saskaņā ar konkrētu tiesību normu³. Savukārt tiesiskās noteiktības princips uzliek valstij pienākumu nodrošināt tiesisko attiecību noteiktību un stabilitāti, kā arī ievērot tiesiskās paļāvības principu, lai veicinātu indivīda uzticību valstij un likumam⁴. Satversmes tiesa ir atzinusi, ka tiesiskās noteiktības princips pēc būtības tiek aptverts ar tiesiskās paļāvības principu tā plašākā izpratnē⁵.

Tiesiskās paļāvības princips nodrošina tiesiskās noteiktības principa pieprasīto stabilitāti, aizliedzot nekonsekventu valsts rīcību. Šā principa pamatā ir ideja, ka indivīds var paļauties uz to, ka valsts rīkojas tiesiski un konsekventi, un valstij ir jāaizsargā tai dotā uzticība⁶. Vienlaikus Satversmes tiesa ir atzinusi, ka indivīds var atsaukties uz tiesiskās paļāvības principu tikai tādā gadījumā, ja likumdevēja iepriekš noteiktais tiesiskais regulējums radījis pamatu tiesiskajai paļāvībai⁷. Proti, tiesiskās paļāvības princips aizsargā vienīgi tādas tiesības, uz kuru īstenošanu personai varēja rasties likumīga, pamatota un saprātīga paļāvība⁸.

Tiesiskās paļāvības princips neizslēdz valsts iespēju grozīt pastāvošo tiesisko regulējumu, vienlaikus ņemot vērā tās tiesības, uz kuru saglabāšanu vai īstenošanu personai var būt izveidojusies paļāvība. Tiesiskās paļāvības princips prasa, lai valsts, mainot normatīvo regulējumu, ievērotu saprātīgu līdzsvaru starp personas paļāvību un tām interesēm, kuru nodrošināšanas labad regulējums tiek mainīts⁹.

[5] Izvērtējot, vai Pieteikuma iesniedzējām varēja rasties likumīga, pamatota un saprātīga paļāvība uz to, ka tiesības OI sistēmas ietvaros tās varēs saņemt noteiktu laika posmu, proti, 20 gadus no lēmuma pieņemšanas par šo tiesību piešķiršanu, ir jāaplūko atbalsta elektroenerģijas ražošanai no AER vēsture, kā arī Pieteikuma iesniedzēju atbalsta saņemšanas vēsture.

Tiesiskais OI sistēmas regulējums ir noteikts ETL, kas stājās spēkā 2005.gada 8.jūnijā. OI sistēmas galvenie pamatprincipi tika noteikti ETL 28.-31.pantā. Attiecībā uz elektroenerģijas ražošanu no AER, ETL (08.06.2005.-14.05.2008. redakcijā) 29.pants noteica, ka ražotājs, kas elektroenerģiju ražo, izmantojot AER, var iegūt tiesības pārdot saražoto elektroenerģiju OI elektroenerģijas apjoma veidā. ETL 29.panta ceturtā daļa (08.06.2005.-14.05.2008. redakcijā)

² Satversmes tiesas 2010.gada 19.jūnija sprieduma lietā Nr.2010-02-01 4.punkts.

³ Satversmes tiesas 2002.gada 19.marta sprieduma lietā Nr.2001-12-01 3.2.punkts.

⁴ Satversmes tiesas 2004.gada 25.oktobra sprieduma lietā Nr.2004-03-01 8.punkts.

⁵ Satversmes tiesas 2010.gada 19.jūnija sprieduma lietā Nr.2010-02-01 4.punkts.

⁶ Satversmes tiesas 2017.gada 8.marta sprieduma lietā Nr.2016-07-01 16.2.punkts.

⁷ 2004.gada 26.oktobra sprieduma lietā Nr.2004-03-01

⁸ Satversmes tiesas 2016.gada 21.oktobra lēmuma par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr.2016-03-01 13.punkts;

Satversmes tiesas 2017.gada 8.marta sprieduma lietā Nr.2016-07-01 16.2.punkts.

⁹ Satversmes tiesas 2010.gada 6.decembra spriedums lietā Nr.2010-25-01, 4.punkts.

ietvēra deleģējumu Ministru kabinetam noteikt nosacījumus elektroenerģijas ražošanai, izmantojot AER, kritērijus ražotāju kvalifikācijai OI tiesību saņemšanai, kārtību, kādā var atteikties no tām, elektroenerģijas cenas noteikšanas kārtību atkarībā no AER veida, OI apjoma noteikšanas, īstenošanas un uzraudzības kārtību, OI apjoma izmaksu segšanas kārtību, kā arī pasākumus, lai veicinātu elektroenerģijas ražošanu no biomasas.

Saskaņā ar ETL noteikto deleģējumu tika pieņemti Ministru kabineta 2007.gada 24.jūlija noteikumi Nr.503 "Noteikumi par elektroenerģijas ražošanu, izmantojot atjaunojamus energoresursus" (turpmāk – Noteikumi Nr.503). Šie noteikumi vēlāk tika aizstāti ar Ministru kabineta 2009.gada 24.februāra noteikumiem Nr.198 "Noteikumi par elektroenerģijas ražošanu, izmantojot atjaunojamus energoresursus, un cenu noteikšanas kārtību" (turpmāk – Noteikumi Nr.198), kas savukārt tika aizstāti ar 2010.gada 16.marta Ministru kabineta noteikumiem Nr.262 (turpmāk – Noteikumi Nr.262). Savukārt pēc Grozījumu likuma stāšanās spēkā, uz to pamata tika izdoti Ministru kabineta 2020.gada 2.septembra noteikumi Nr.560 "Noteikumi par elektroenerģijas ražošanu, izmantojot atjaunojamus energoresursus, kā arī par cenu noteikšanas kārtību un uzraudzību", kas aizstāja Noteikumus Nr.262.

Tiesības pārdot elektroenerģiju OI sistēmas ietvaros Pieteikuma iesniedzējām ir piešķirtas uz Ekonomikas ministrijas lēmuma pamata saskaņā ar tobrīd spēkā esošajiem Noteikumiem Nr.503. Noteikumos Nr.503 nebija noteikts, uz kādu periodu tiek piešķirtas attiecīgās tiesības, taču Noteikumu Nr.198, kas aizstāja noteikumus Nr.503, normās par pārdošanas cenu noteikšanu mazajām HES tika norādītas cenas aprēķina formulas diviem 10 gadu periodiem. Tā, no Noteikumu Nr.198 21.7. un 21.8.apakšpunkta var izsecināt, ka atbalsts tiek piešķirts kopumā uz 20 gadiem, sākot ar lēmuma par atbalsta piešķiršanu OI sistēmas ietvaros, brīdi. Savukārt Noteikumu Nr.198 61.punkts nosaka, ka no komersantiem, kuriem tiesības pārdot no AER saražoto elektroenerģiju OI sistēmas ietvaros piešķirtas ar lēmumiem, kas izdoti saskaņā ar Noteikumiem Nr.503, līdz ar Noteikumu Nr.198 spēkā stāšanās dienu publiskais tirgotājs iepērk elektroenerģiju par cenām, kas noteiktas saskaņā ar Noteikumu Nr.198 21.punktā noteiktajām cenu formulām.

Jāņem vērā, ka arī Eiropas Komisijas 2017.gada 24.aprīļa lēmumā par valsts atbalstu lietā Nr.SA.43140 (2015/NN) (turpmāk – EK lēmums), tā 14. un 78.punktā tiek norādīts, ka atbalsts saskaņā ar OI mehānismu tiek piešķirts pilnā apmērā uz 10 gadiem un ar samazinātu likmi – vēl uz 10 gadiem, bet kopumā atbalsta periods ir 20 gadi. No minētā nepārprotami izriet, ka gan EK apstiprināja atbalstu OI sistēmas ietvaros, pieņemot, ka tas tiek piešķirts uz 20 gadiem, gan arī atbalsta saņēmējiem bija pamats uzskatīt, ka kopējais atbalsta periods OI sistēmas ietvaros tiek noteikts uz 20 gadiem.

Papildus jāņem vērā, ka Noteikumi Nr.503 paredzēja īpašu regulējumu attiecībā uz ražotājiem, kas saņēma atbalstu tādu atbalsta mehānismu ietvaros, kas tika īstenoti pirms OI sistēmas ieviešanas. Tā, Noteikumu Nr.503 62.punkts noteica, ka "ja komersanti elektroenerģijas ražošanu no atjaunojamiem energoresursiem ir uzsākuši pirms Elektroenerģijas tirgus likuma spēkā stāšanās, šādai elektroenerģijai tiek saglabāta iepirkuma cena, kāda tā bija Elektroenerģijas tirgus likuma spēkā stāšanās dienā līdz termiņiem, kādi bija noteikti tiesību aktos laikā, kad šie komersanti uzsāka elektroenerģijas ražošanu"¹⁰. Šie ražotāji pirms minēto termiņu beigām ir tiesīgi atteikties no iepriekš saņemtajām saražotās elektroenerģijas garantētās pārdošanas tiesībām un iepirkuma cenas un pretendēt uz tiesībām pārdot no atjaunojamiem energoresursiem saražoto elektroenerģiju obligātā iepirkuma ietvaros atbilstoši šo noteikumu prasībām par cenu,

¹⁰ Energētikas likuma 40.pantā tika noteikta DT sistēmas ietvaros piemērojamā elektroenerģijas iepirkuma cena.

kura noteikta saskaņā ar šiem noteikumiem.” Minētais regulējums norāda, ka likumdevējs OI sistēmas ieviešanas brīdī nav savstarpēji saistījis OI sistēmas ietvaros un DT sistēmas ietvaros sniegtā atbalsta nosacījumus. Arī vēlāk, līdz pat Grozījumu likuma izstrādei likumdevējs nav īstenojis darbības, kas būtu vērstas uz OI sistēmas ietvaros sniegtā atbalsta nosacījumu maiņu atkarībā no tā, vai atbalsta saņēmēji iepriekš ir saņēmuši cita veida atbalstu elektroenerģijas ražošanai no AER, tostarp atbalstu DT sistēmas ietvaros.

Nemot vērā izteiktos apsvērumus, tiesībsarga ieskatā Pieteikuma iesniedzējām varēja būt izveidojusies pamatota tiesiskā paļāvība, ka tām piešķirtās tiesības pārdot saražoto elektroenerģiju OI sistēmas ietvaros būs iespējams izlietot 20 gadu laikā no lēmuma par attiecīgo tiesību piešķiršanas brīža. Apstākļi, ka pirms atbalsta OI sistēmas ietvaros piešķiršanas Pieteikuma iesniedzējas astoņus gadus ir saņēmušas atbalstu DT sistēmas ietvaros, tiesībsarga ieskatā pats par sevi nevar tikt uzskatīts par pietiekamu pamatu, lai šāda tiesiskā paļāvība neizveidotos.

[6] Satversmes tiesa ir atzinusi, ka Satversmes 105.pants paredz visaptverošu mantiska rakstura tiesību garantiju un neaprobežojas vienīgi ar īpašuma tiesībām. Ar “tiesībām uz īpašumu” saprotamas visas mantiska rakstura tiesības, kuras tiesīgā persona var izlietot par labu sev un ar kurām tā var rīkoties pēc savas gribas. Īpašuma tiesības ietver arī līgumu tiesības ar ekonomisku vērtību.¹¹ Par īpašumu var tikt uzskatīti ļoti dažādi prasījumi, proti, tādi prasījumi, kuru izpildi varētu pieprasīt, ja pastāv skaidrs tiesisks pamats. Arī nākotnes ienākumi uzskatāmi par īpašumu tad, ja tie jau ir nopelnīti vai pastāv prasība, kuru var apmierināt.¹² Satversmes tiesa ir atzinusi, ka arī iejaukšanās komercdarbības veikšanā ir uzskatāma par īpašuma tiesību ierobežojumu¹³.

Satversmes tiesa ir atzinusi, ka komersantu, kuri saražoto elektroenerģiju pārdod OI sistēmas ietvaros, tiesības pārdot saražoto elektroenerģiju par paaugstinātu cenu ietilpst Satversmes 105.panta pirmajā teikumā noteikto tiesību uz īpašumu tvēruma: “Ekonomikas ministrijas izdotie administratīvie akti un ar AS „Enerģijas publiskais tirgotājs” noslēgtie līgumi piešķir Pieteikumu iesniedzējiem tiesības pārdot saražoto elektroenerģiju par paaugstinātu cenu vai arī tiesības saņemt garantēto maksu par uzstādīto elektrisko jaudu. Šādām līgumiskām tiesībām piemīt ekonomiska vērtība, un Pieteikumu iesniedzējiem ir prasījuma tiesības uz to realizāciju. Līdz ar to Pieteikumu iesniedzēju tiesības saņemt līgumā paredzētos maksājumus ir uzskatāmas par īpašuma tiesību objektu Satversmes 105.panta izpratnē.”¹⁴

Vienlaikus jānorāda, ka tiesības komercdarbības rezultātā gūt noteikta apmēra peļņu noteiktā laika posmā nav uzskatāmas par Satversmē nostiprinātām pamattiesībām. Kā norādījusi Satversmes tiesa, “nedz Satversmes 105.pants, nedz Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas Pirmā protokola 1.pants neparedz tiesisko aizsardzību personas iespējām nākotnē gūt peļņu, jo šāda iespēja nav uzskatāma par īpašuma tiesību objektu”¹⁵. Proti, Satversmes 105.pants negarantē personai tiesības uz noteikta apmēra valsts atbalstu, un regulējums, kas vērsts uz piešķirtā atbalsta apmēra koriģēšanu, pats par sevi nav nesamērīgs.

Attiecīgi tiesības pārdot saražoto elektroenerģiju par paaugstinātu cenu, kas Pieteikuma iesniedzējām piešķirtas OI sistēmas ietvaros, *per se* ietilpst Satversmes 105.panta pirmajā

¹¹ Satversmes tiesas 2010.gada 20.aprīļa lēmums par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr.2009-100-03, 8.2.punkts.

¹² Satversmes tiesas 2010.gada 27.oktobra sprieduma lietā Nr. 2010-12- 03 7.punkts.

¹³ Satversmes tiesas 2014.gada 12.decembra sprieduma lietā Nr.2013-21-03 10.2.punkts.

¹⁴ Satversmes tiesas 2015.gada 3.jūlija sprieduma lietā Nr. 2014-12-01 14.1.punkts.

¹⁵ Satversmes tiesas 2011.gada 3.novembra sprieduma lietā Nr.2011-05-01 15.2.punkts.

teikumā noteikto tiesību uz īpašumu tvērumā un ir aizsargājamas. Vienlaikus ir nepieciešams izvērtēt, vai apstrīdēto normu rezultātā Pieteikuma iesniedzējām var iestāties tādas sekas, kas vērtējamas kā to īpašuma tiesību aizskārums.

[7] Vērtējot apstrīdēto normu ietekmi uz Pieteikuma iesniedzēju Satversmes 105.panta pirmajā teikumā noteiktajām tiesībām, ir jāņem vērā šādi apsvērumi.

Pieteikumu iesniedzējas ir mazās HES, kas nodarbojas ar elektroenerģijas ražošanu no AER. Normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā Pieteikuma iesniedzējām tika piešķirtas tiesības pārdot saražoto elektroenerģiju OI sistēmas ietvaros. Izmantojot piešķirtās tiesības, Pieteikumu iesniedzējas noslēgušas līgumus ar AS „Enerģijas publiskais tirgotājs”, kas administrē elektroenerģijas OI un nodrošina subsīdiu izmaksu ražotājiem. Savukārt Pieteikuma iesniedzējām izveidojusies tiesiskā paļāvība uz faktu, ka attiecībā uz tām ir pieņemts lēmums par tiesību piešķiršanu OI sistēmas ietvaros pārdot elektroenerģiju, kas saražota, izmantojot AER, kā arī pieņēmumu, ka šādas tiesības Pieteikuma iesniedzējām tiek piešķirtas uz noteiktu periodu, proti, 20 gadiem, tieši ietekmēja Pieteikuma iesniedzēju ekonomiskos lēmumus un rīcību, plānojot savu komercdarbību.

Pieteikuma iesniedzējas norāda, ka, saņemot tiesības saražoto elektroenerģiju pārdot OI sistēmas ietvaros, tās ir pamatoti rēķinājušās, ka to veiktie ieguldījumi elektrostaciju darbības uzlabošanai un efektīvizēšanai piešķirtajā 20 gadu atbalsta periodā atmaksāsies. Saņemtais atbalsts OI sistēmas ietvaros Pieteikuma iesniedzējām esot būtisks priekšnoteikums darbības turpināšanai. Pieteikuma iesniedzējas norāda, ka, salīdzinot ar elektroenerģijas ražošanu, izmantojot fosilo kurināmo, elektroenerģijas ražošanai no AER ir nepieciešamas iekārtas un papildus darbs energoresursu sagatavošanai, tāpēc elektroenerģijas saražošanas izmaksas ir lielākas kā tirgus cenas. Pieteikuma iesniedzējas norāda, ka bez atbalsta OI sistēmas ietvaros ekonomiskā dzīvotspēja ir pietuvināta nullei un sagaidāms, ka, priekšlaikus pārtraucot saņemt atbalstu OI sistēmas ietvaros, Pieteikuma iesniedzējām, ņemot vērā, ka to veiktie ieguldījumi vēl nav pilnībā atmaksājušies, vairs nebūs ekonomiski izdevīgi ražot elektroenerģiju. Tādējādi elektroenerģijas ražošana un, visticamākais, arī Pieteikuma iesniedzēju darbība tiks pārtraukta.

Izvērtējot Pieteikuma iesniedzēju izteiktos apsvērumus par atbalsta OI sistēmas ietvaros ietekmi uz to ekonomisko dzīvotspēju, tiesībsarga ieskatā ir jāņem vērā AER jomā kompetento ekspertu viedoklis.

Tā, EK lēmumā ir norādīts, ka “[...] bez atbalsta visu veidu atjaunojamo energoresursu un koģenerācijas stacijas nebūtu rentablas”¹⁶ un: “[...] atbalsta saņēmēji nebūtu veikuši ieguldījumus, ņemot vērā atjaunojamo energoresursu un koģenerācijas staciju augstākās izmaksas. Tāpēc Komisija secina, ka atbalsts bija vajadzīgs un mainīja saņēmēju rīcību, ļaujot tiem ieguldīt atjaunojamo energoresursu enerģijā un koģenerācijā.”¹⁷ “Kā to vienlīdz atzinusi Eiropas Komisija bez “atbalsta nebūtu pietiekama stimula ieguldīt atjaunojamajos energoresursos vai koģenerācijā, jo šāda darbība nebūtu ekonomiski dzīvotspējīga.”¹⁸

Latvijas Tirdzniecības un rūpniecības kamera (turpmāk – LTRK),¹⁹ kā arī Latvijas atjaunojamās enerģijas federācija (turpmāk – LAEF), paužot viedokli par Grozījumu likumu, ir

¹⁶ Eiropas Komisijas (EK) 2017. gada 24. aprīļa lēmums SA.43140 (2015/NN) – *Latvija, Atbalsts atjaunojamo energoresursu enerģijai un koģenerācijai*, 72. punkts.

¹⁷ Turpat, 73.punkts.

¹⁸ Turpat, 82.punkts.

¹⁹ Latvijas Tirdzniecības un rūpniecības kamera, Par elektroenerģijas obligātā iepirkuma sistēmas uzlabojumiem un enerģētikas politiku, Nr. 2019/841, 2019. gada 30. augusts. Pieejams:

<http://titania.saeima.lv/LIVS13/SaeimaLIVS13.nsf/0/AED662E1AAB18846C2258466004884DD?OpenDocument>.

norādījušas, ka ir “pilnīgi nepamatoti šobrīd noteikt maksimālo atbalsta periodu 20 gadi, tajā ar atpakaļvērstu spēku ieskaitot laikposmu, ko elektrostacija pavadījusi kāda cita atbalsta mehānisma ietvaros”²⁰. LAEF norādījusi, ka atbalsts DT sistēmas ietvaros “tika radīts ar pavisam citu mērķi, un tā astoņu gadu darbības laikposmā tas bija nesalīdzināmi mazāks nekā OI ietvaros paredzētais atbalsts gan laika, gan it īpaši finansiālā ziņā. Turklāt pati valsts, savulaik izveidojot OI sistēmu, aktīvi aicināja AER ražotājus pāriet uz šo sistēmu”.²¹ [...] no šādas ieceres visvairāk cietīs tie AER ražotāji, kas tieši OI atbalsta periodā modernizējuši un efektivizējuši savu jau pastāvošo ražošanu, jo priekšlikuma rezultātā, ņemot vērā, ka šobrīd vidēji OI tiesības AER ražotājiem ir spēkā vēl turpmākos 8 līdz 10 gadus, aptuveni puse no šiem modernizācijas projektiem iecerētā OI atbalsta tiks vienkārši atņemta, "izliekoties", ka atbalsts jau ticis saņemts iepriekš, piemēram, DT ietvaros (lai gan tas savulaik DT ietvaros saņemts pilnīgi nesaistītu AER īstenošanas projektu un laikposmu ietvaros un ievērojami atšķirīgā finansiālā apmērā)”.²²

Līdzīgu viedokli par ražotāju ekonomisko dzīvotspēju gadījumā, ja tiek pārtraukta atbalsta sniegšana OI sistēmas ietvaros, ir paudusi arī Valsts kontrole, 2020.gada 18.decembra revīzijas ziņojumā “Vai Latvijā tiek īstenota pārdomāta “zaļās” elektroenerģijas atbalsta politika?” norādot, ka izvērtējuma rezultāti par elektrostaciju darbību no 2011.gada līdz 2019.gadam liecina, ka tikai atsevišķos gadījumos elektrostacijas ir uzsākušas vai turpinājušas elektroenerģijas ražošanu bez atbalsta OI ietvaros saņemšanas. Valsts kontrole norāda, ka lielākā daļa no revīzijas izlasē iekļautajiem komersantiem, zaudējot iespēju saņemt atbalstu OI ietvaros, ir atteikušies no elektroenerģijas ražošanas. Tas savukārt norādot uz būtisku risku, ka, noslēdzoties OI atbalsta periodam, komersanti var pārtraukt elektroenerģijas ražošanu no AER, tādējādi negatīvi ietekmējot Latvijas spēju sasniegt AER mērķus, kas ir noteikti Nacionālajā enerģētikas un klimata plānā 2021.-2030.gadam, proti, līdz 2030.gadam nodrošināt AER īpatsvaru enerģijas galapatēriņā vismaz 50% līmenī (minētā plāna 1.1.3.punkts).

Savukārt Banku augstskolas asociētais profesors Dr. iur. Jānis Grasis Satversmes tiesai lietā Nr.2014-12-01 paustajā viedoklī norāda uz šādiem apsvērumiem: “Elektroenerģijas obligātais iepirkums esot atzīstams par investīciju piesaistes mehānismu, kas garantē ilgstošus un prognozējamus ienākumus pēc ievērojamu finanšu līdzekļu ieguldīšanas ražošanas uzsākšanai. Valsts ar tiesisko regulējumu esot stimulējusi Pieteikumu iesniedzēju ieguldīt ievērojamus līdzekļus elektrostaciju būvniecībā. To ņemot vērā arī kredītiestādes, kuras izsniedz kredītus staciju būvniecībai, rēķinādamās ar ražotāju spēju ilgtermiņā atmaksāt šos kredītus. Ja apstākļi būtu citādi, Pieteikumu iesniedzēji nebūtu ieguldījuši līdzekļus elektrostaciju celtniecībā un izveidē, jo bez valsts garantēta atbalsta tās nebūtu rentablas.”²³

Ņemot vērā minētos apsvērumus, tiesībsarga ieskatā ir pamats apgalvot, ka apstrīdētās normas rada Pieteikuma iesniedzēju īpašuma tiesību aizskārumu, kas izpaužas kā tādu apstākļu radīšana, kas var negatīvi ietekmēt Pieteikuma iesniedzēju ekonomisko dzīvotspēju.

[8] Konstatējot, ka Pieteikuma iesniedzēju pamattiesību ierobežojums pastāv, ir jāvērtē tā samērīgums. No Satversmes 1.pantā ietvertā demokrātiskās republikas jēdziena izriet vairāki tiesiskas valsts pamatprincipi, arī samērīguma princips²⁴. Samērīguma princips nozīmē, ka tad, ja

²⁰ LAEF, Par likumprojekta "Grozījumi Elektroenerģijas tirgus likumā" (Nr. 77/Lp13) redakciju pirms 3. lasījuma, 2019. gada 30. augusts, 2. lpp. Pieejams:

<http://titania.saeima.lv/LIVS13/SaeimaLIVS13.nsf/0/12BD88774FC51C9BC22584690026CE10?OpenDocument>.

²¹ Turpat.

²² Turpat.

²³ Satversmes tiesas 2015.gada 3.jūlija sprieduma lietā Nr. 2014-12-01 11.punkts.

²⁴ Satversmes tiesas 2000.gada 24.marta sprieduma lietā Nr.04-07(99) secinājumu daļas 3.punkts.

publiskā vara ierobežo personas tiesības un likumiskās intereses, ir jāievēro saprātīgs līdzsvars starp personas un valsts vai sabiedrības interesēm²⁵. Pamattiesību ierobežojums ir nepieciešams, ja nepastāv citi līdzekļi, kuri būtu tikpat iedarbīgi un ar kuriem personu pamattiesības tiktu ierobežotas mazāk. Tomēr saudzējošāks līdzeklis ir nevis jebkurš cits, bet tikai tāds līdzeklis, ar kuru var sasniegt leģitīmo mērķi vismaz tādā pašā kvalitātē. Vērtējot to, vai leģitīmo mērķi nevar sasniegt ar indivīda tiesības mazāk ierobežojošiem līdzekļiem, ir jāpārlicinās par to, ka likumdevējs ir pamatojis pamattiesību ierobežojuma nepieciešamību, izvērtējis apstrīdēto normu būtību un piemērošanas sekas, kā arī pamatojis to, ka pamattiesību ierobežojuma leģitīmais mērķis netiktu sasniegts līdzvērtīgā kvalitātē ar citiem, pamattiesības mazāk ierobežojošiem līdzekļiem²⁶.

Ikviena pamattiesību ierobežojuma pamatā ir jābūt apstākļiem un argumentiem, kādēļ tas vajadzīgs, proti, ierobežojumam jābūt noteiktam svarīgu interešu – leģitīma mērķa – labad²⁷. Apstrīdētās normas ETL ir iekļautas ar Grozījumu likumu. Savukārt saskaņā ar likumdevēja skaidrojumu Grozījumu likuma mērķis kopumā ir ierobežot atbalsta saņemšanu negodprātīgiem elektroenerģijas ražotājiem, kas savukārt var tikt panākts, ieviešot stingrākus kontroles mehānismus, nodrošinot, lai netiktu nelietderīgi izmantoti resursi, kā arī novēršot elektroenerģijas ražotāju pārkompensāciju. Vienlaikus Grozījumu likuma mērķis ir atvieglot finansiālo slogu, ko elektroenerģijas lietotājiem rada obligātie maksājumi OI sistēmas ietvaros²⁸. Minētie mērķi neapšaubāmi ir leģitīmi. Vienlaikus ir jāpārlicinās, vai apstrīdētās normas ir piemērotas to sasniegšanai.

Jāņem vērā, ka Grozījumu likums paredz virkni mehānismu, kas ir tieši vērsti uz minēto mērķu sasniegšanu, proti, Grozījumu likuma 18.pantā izteiktais ETL 31.²pants papildina ETL ar elektroenerģijas ražotāju uzraudzības mehānismiem, savukārt minētajā pantā izteiktais ETL 31.⁴pants nosaka elektroenerģijas ražotāju pārkompensācijas novēršanas mehānismu, pirmajā daļā paredzot, ka, “ja elektroenerģijas ražotājs izmanto šā likuma 28., 28.¹, 29. vai 30.pantā minētās tiesības²⁹, tā elektrostacijas kopējo kapitālieguldījumu iekšējās peļņas norma kopējam atbalsta periodam nepārsniedz Ministru kabineta noteikto kopējo kapitālieguldījumu iekšējās peļņas normas līmeni, kas nav augstāks par deviņiem procentiem. Ja ražotājam pirms minēto tiesību piešķiršanas ir piešķirts cits atbalsts elektroenerģijas ražošanai, to ieskaita elektrostacijas kopējo kapitālieguldījumu iekšējās peļņas normas aprēķinā, turklāt šajā aprēķinā ieskaita periodu starp atbalsta periodiem”. Tādējādi jau ETL 31.⁴panta pirmās daļas regulējums ir vērsts uz to, lai pirms OI sistēmas ieviešanas sniegtais atbalsts AER ražotājiem tiktu ņemts vērā pārkompensācijas aprēķinos.

Attiecībā uz pārkompensācijas mehānismu ir jāņem vērā, ka atbalsts, ko dalībvalstis piešķir no valsts līdzekļiem, ir jāaskaņo ar Eiropas Komisiju, kura atbilstoši Līguma par Eiropas Savienības darbību (turpmāk – LESD) 108.panta 3.punktam sniedz savu vērtējumu par to, vai attiecīgais atbalsts ir saderīgs ar iekšējo tirgu. Atbalsta atzīšana par saderīgu ar iekšējo tirgu ir priekšnosacījums attiecīgā atbalsta īstenošanai. Lai atbilstoši LESD 108.panta 3.punktam saņemtu EK lēmumu par atbalsta pasākuma atbilstību iekšējam tirgum, Latvijai bijis

²⁵ Satversmes tiesas 2002.gada 19.marta sprieduma lietā Nr.2001-12-01 secinājumu daļas 3.1.punkts un Satversmes tiesas 2003.gada 25.marta sprieduma lietā Nr.2002-12-01 secinājumu daļas 5.punkts.

²⁶ Satversmes tiesas 2017.gada 24.novembra sprieduma lietā Nr. 2017-07-01 19.2.punkts.

²⁷ Satversmes tiesas 2005.gada 22.decembra sprieduma lietā Nr.2005-19-01 9.punkts.

²⁸ <https://www.saeima.lv/lv/aktualitates/saeimas-zinas/28685-saeima-tresaja-lasijuma-pienem-grozijumus-elektroenerģijas-tirgus-likuma?phrase=Grozījumi%20Elektroenerģijas%20tirgus>

²⁹ ETL 28., 28.¹, 29. un 30.pants regulē atbalsta saņemšanu OI sistēmas ietvaros.

nepieciešams ieviest mehānismu atbalsta saņēmēja projekta pārkompensācijas konstatēšanai un novēršanai. EK lēmumā tika atzīts, ka obligātā iepirkuma ietvaros sniegtais atbalsts ir saderīgs ar iekšējo tirgu. Atbalsts atjaunojamo energoresursu tehnoloģijām saskaņā ar obligātā iepirkuma mehānismu tiek piešķirts pilnā apmērā uz 10 gadiem un ar samazinātu likmi – vēl uz 10 gadiem. Latvija apstiprināja, ka atbalsta kopējais periods nepārsniedz parasto amortizācijas laiku šā veida aktīviem. Vienlaikus atbilstoši EK lēmumam Latvijas normatīvajos aktos komersantiem tika noteikta kopējo kapitālieguldījumu iekšējās peļņas normas likme 9% apmērā, kuru pārsniedzot, komersanta nākotnes atbalstam tiek piemērots elektroenerģijas iepirkuma cenu samazinošs koeficients. Līdz ar to tika ieviests mehānisms, lai novērstu risku, ka atbalstu saņemošie elektrostaciju projekti tiek pārkompensēti. Pieteikuma iesniedzēju saņemtais atbalsts arī tika izvērtēts, ņemot vērā pārkompensācijas novēršanas regulējuma prasības, saskaņā ar Noteikumu Nr.262 103.punktu, kas noteic, ka Noteikumu Nr.262 prasības attiecībā uz pārkompensācijas novēršanu ir attiecināmas arī uz komersantiem, kuriem tiesības pārdot elektrostacijā saražoto elektroenerģiju obligātā iepirkuma ietvaros piešķirtas ar lēmumiem, kas izdoti saskaņā ar Noteikumiem Nr.503.

Satversmes tiesa konstatē, ka pārkompensācijas aprēķins ir matemātisks aprēķins, kas tiesiskajā regulējumā ieviests ar mērķi ierobežot valsts atbalsta maksājumus gadījumos, kad elektroenerģijas ražotājs kopumā valsts atbalsta veidā saņēmis līdzekļus, kas ir pārmērīgi valsts atbalsta mērķu sasniegšanai. Šāda aprēķina mērķis ir noteikt, vai elektrostacija laikā, kad tai ir piešķirts valsts atbalsts, to saņēmusi saprātīgā apjomā un nepieciešamības gadījumā novērst konstatēto pārkompensāciju. Ja tiek konstatēts, ka kopējais saņemtais atbalsts ir pārmērīgs, tiek piemērots cenas diferencēšanas koeficients, kas samazina valsts atbalsta summu, kuru elektroenerģijas ražotājs ir tiesīgs saņemt par saražoto elektroenerģiju³⁰.

Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisija skaidrojumā Satversmes tiesai lietā Nr.2018-16-03 norādīja, ka, lai gan pārkompensācijas aprēķinā sākotnēji netika ietverts atbalsts, ko elektrostācijas ir saņēmušas līdz OI sistēmas ieviešanai, jo tas neesot bijis būtiski, lai saņemtu Eiropas Komisijas saskaņojumu atbalstam, tomēr Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisijas ieskatā pārkompensācijas aprēķinā ir jāņem vērā viss attiecīgajai elektrostacijai sniegtais atbalsts, kas piešķirts, pamatojoties gan uz ETL, gan Enerģētikas likumu, un jāvērtē elektrostacija visā tās darbības laikā³¹.

Vienlaikus, pat pieņemot, ka pārkompensācijas aprēķinos būtu jāiekļauj viss atbalsts elektroenerģijas ražošanai no AER, kas tika piešķirts konkrētam ražotājam, arī šajā gadījumā apstrīdētās normas pirmsšķietami nav nepieciešamas, lai pārkompensācijas aprēķinos ieskaitītu pirms OI sistēmas ieviešanas ražotājiem piešķirto atbalstu, jo tas tiek panākts ar ETL 31.⁴panta pirmās daļas regulējumu.

Attiecīgi secināms, ka apstrīdētās normas nav nepieciešamas leģitīmā mērķa – pārkompensācijas novēršanas, sasniegšanai. Apstrīdētās normas nenosaka arī uzraudzības mehānismus. Tāpat, ņemot vērā, ka apstrīdētās normas attiecas uz visiem ražotājiem bez izņēmuma, nevis tikai tiem, kas ir negodprātīgi izmantojuši OI sistēmas ietvaros piešķirtās priekšrocības, apstrīdēto normu leģitīmais mērķis nav arī negodprātīgo atbalsta saņēmēju sodīšana.

Savukārt, ja apstrīdēto normu leģitīmais mērķis ir finansiālā sloga atvieglošana, ko lietotājiem rada obligātie maksājumi OI sistēmas ietvaros, ir jāņem vērā, ka šādā gadījumā

³⁰ Satversmes tiesas 2019.gada 18.aprīļa spriedums lietā Nr.2018-16-03, 15.punkts.

³¹ Satversmes tiesas 2019.gada 18.aprīļa spriedums lietā Nr.2018-16-03, 6.punkts.

likumdevējam ir jāparedz tāds mehānisms, kura ietvaros ir iespējams ņemt vērā atbalsta saņēmēju komercdarbības izmaksas un investīciju amortizācijas aspektus, kas katram atbalsta saņēmējam var atšķirties, un paredzēt pienācīgu un samērīgu kompensācijas mehānismu godprātīgiem atbalsta saņēmējiem, kuriem priekšlaicīga atbalsta izmaksas pārtraukšana radīs ekonomiskās dzīvotspējas apdraudējumu.

[9] Attiecībā uz apstrīdēto normu iespējamo neatbilstību ES tiesību normām tiesībsargs vērš uzmanību uz šādiem apsvērumiem.

Ņemot vērā, ka ES tiesības ir neatņemama Latvijas tiesību sistēmas sastāvdaļa, ES tiesību akti ir jāņem vērā, noskaidrojot nacionālo normatīvo aktu saturu un piemērojot tos³². Vienlaikus jāņem vērā, ka Latvijai kā ES dalībvalstij ir saistoši ES līmenī nospraustie AER izmantošanas mērķrādītāji. Direktīva 2018/2001, kuras prasības Latvijai jātransponē nacionālajos tiesību aktos līdz 2021.gada 30.jūnijam, izveido kopīgu sistēmu, kā veicināt enerģijas ražošanu no atjaunojamiem energoresursiem dažādos sektoros. Cita starpā, Direktīva 2018/2001 paredz, ka dalībvalstis īsteno valsts atbalsta mehānismus, lai veicinātu elektroenerģijas ražošanu no AER. Direktīvas 2018/2001 I pielikumā ir noteikti dalībvalstīm sasniedzamie mērķrādītāji AER izmantošanai, kas dalībvalstīm jāsasniedz līdz 2030.gadam. Direktīvas 2018/2001 6.panta 1.daļa noteic, ka, “neskarot pielāgojumus, kas vajadzīgi, lai ievērotu LESD 107. un 108.pantu, dalībvalstis nodrošina, ka atjaunojamās enerģijas projektiem piešķirtā atbalsta līmeni un ar atbalstu saistītos nosacījumus nepārskata tā, ka negatīvi tiek ietekmētas šādi piešķirtās tiesības un apdraudēta jau atbalstīto projektu ekonomiskā dzīvotspēja”. Savukārt minētā panta 2.daļa noteic, ka “dalībvalstis var pielāgot atbalsta līmeni saskaņā ar objektīviem kritērijiem, ar noteikumu, ka šādi kritēriji ir noteikti atbalsta shēmas sākotnējā modelī”.

Jāņem vērā, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas (turpmāk – EST) pausto atziņu, vēl pirms direktīvas ieviešanas termiņa beigām, proti, pirms attiecīgā direktīva ir pārņemta nacionālajos tiesību aktos, dalībvalstīm šajā periodā līdz direktīvas ieviešanai ir pienākums atturēties no tādu pasākumu pieņemšanas, kas varētu nopietni apgrūtināt ar konkrēto direktīvu paredzētā rezultāta sasniegšanu.³³ Attiecīgi, lai arī Direktīvas 2018/2001 pārņemšanas termiņš ir 2021.gada 30.jūnijs, Latvijai kā dalībvalstij jau šobrīd ir saistošas Direktīvas 2018/2001 prasības, attiecīgi apstrīdētās normas ir jāvērtē kontekstā ar Direktīvas 2018/2001 regulējumu un tās mērķi.

Pieteikuma iesniedzējas norāda, ka Eiropas Komisija 2019.gada 27.februāra vēstulē par AER mērķu saistošo raksturu un dalībvalstu pienākumu ieviest atbilstošus pasākumus šo mērķu sasniegšanai Latvijai ir norādījusi, ka “līdz ar Direktīvu 2018/2001 dalībvalstīm, tai skaitā Latvijai, ir Eiropas Savienības tiesību aktos noteikts pienākums nodrošināt AER projektiem piešķirtā valsts atbalsta stabilitāti, neapdraudot uzsākto projektu ekonomisko dzīvotspēju. OI mehānisma atcelšana būtu pretrunā minētajam ES tiesību principam.”³⁴ Tiesībsarga ieskatā šāds Eiropas Komisijas viedoklis ir būtiska norāde uz apstrīdēto normu potenciālo neatbilstību Direktīvas 2018/2001 mērķiem un konkrēti tās 6.panta 1. un 2.punktā ietvertajam regulējumam.

Ņemot vērā minēto, tiesībsarga ieskatā konkrētajā lietā būtu nepieciešams vērsties EST, lūdzot prejudiciālo nolēmumu par apstrīdēto normu saderīgumu ar Direktīvas 2018/2001 6.pantu

³² Satversmes tiesas 2008.gada 17.janvāra spriedums lietā Nr.2007-11-03, 24.2.punkts.

³³ EST 1997.gada 18.decembra spriedums lietā C-129/96 *Inter-Environnement Wallonie ASBL pret Valonijas reģionu*, 50.punkts.

³⁴ Informatīvais ziņojums Par Saeimas 2019. gada 10. janvāra lēmuma “Par obligātā iepirkuma komponentes atcelšanu” izpildi, 9. lpp. Pieejams: <http://tap.mk.gov.lv/mk/tap/?pid=40471219> (skatīts 14.08.2020).

un Direktīvas 2018/2001 mērķiem. Papildus, ņemot vērā, ka EK lēmumā ir minēts atbalsta OI sistēmas ietvaros sniegšanas periods – 20 gadi, būtu nepieciešams saņemt EK viedokli par atbalsta, ko ražotāji saņēma pirms OI sistēmas ieviešanas, iekļaušanas kopējā atbalsta periodā pieļaujamību, ņemot vērā, ka tā rezultātā 20 gadu atbalsta periods ražotājiem, kas saņēma cita veida atbalstu, tiek saīsināts.

Ar cieņu

tiesībsargs

J.Jansons

Šis dokuments ir parakstīts ar drošu elektronisko parakstu un satur laika zīmogu